

Leszkay András bácsi Moha-meséje

Hogyan kell sietni?

Első osztályos koromban, egy tavaszi reggelen, amikor szokásom szerint futva megérkeztem az iskolába, nagyon elcsodálóztam. Elkéstem. Ez még sosem történt meg velem, nem értettem, mi okozhatta. Hiszen ugyanakkor indultam, mint máskor, és ugyanúgy siettem.

Biztonság okából másnap tíz perccel előbb indultam, és még jobban siettem. Lent a faluban, ahol az iskola volt, még fel is kapaszkodtam egy szekér saroglyája mögé. De ismét elkéstem. A gyerekek ekkor már nevettek is, a tanító bácsi pedig megcsóválta a fejét. A következő napokban a fejcsóválásból dorgálás lett, a dorgálásból pedig – a következő hetekben – szomorú legyintés. Engem meg egyre jobban és jobban bántott, hogy bármennyire sietek is, újból és újból csukva találok a tanterem ajtaját.

Május vége felé, amikor egy reggel kiszáguldoztam a kertünk kapuján, mint máskor, gondolkozni kezdtem rajta, nem felejtettem-e odahaza valamit. Eszembe is jutott az itatós a füzetemből, és már száguldoztam is vissza. Ugyanekkor érkezett kertünk kapujához Földigszakáll bácsi is. Édesapánkhoz jött át. Örültem, hogy látja, milyen buzgón sietek, mint a nyíl, szinte röppenem a verandára, tarisznyámba tettem az itatóst, és Földigszakáll bácsi még a kertünk közepéig sem ért, amikor már ismét elszáguldoztam mellette, és kiáltottam: „Sietek, hogy el ne késsem az iskolából!” De tüstént lassítottam is egy kicsit, hogy halljam a dicséretét. Ő azonban ezt mondta: „Sietsz? Hiszen azt sem tudod, mi fán

terem a sietés!” Az első pillanatban meghökkentem, de a másodikban már meg is nyugtattam magam: tréfálok. De mintha a tanterem ajtaja is tréfálokzott volna velem. Ismét csukva fogadott.

A következő napon húsz perccel indultam előbb. Máskor is meg-megálltam út közben, ha találok valakivel, most meg éppenséggel nyugtalankodás nélkül próbáltam ki a kis Inda új labdáját. Hiszen előbb indultam húsz perccel! Csak akkor dobtam vissza neki a labdát, és folytattam utamat szaladva, amikor megpillantottam Földigszakáll bácsit. Szerettem volna, ha megint megdicsér, ha tréfálok, és kiáltottam ismét: „Sietek, hogy el ne késsem az iskolából!” Ma már azonban mintha nem tréfálokzott volna. Ezt mondta: „Csakugyan. Hallom, hogy el szoktál késni mostanában. Azért késelel el, mert nem tudsz sietni!” Gondoltam, akár tréfál, akár nem, megmutatom neki, hogy tudok sietni. Nagyon gyors lépésekkel elsiettem, aztán megálltam, és visszanéztem rá. De ekkor is tagadóan intett, és láttam az arcán, hogy nem tréfálok. Nem tréfálokzott előző nap sem, csakugyan nem tartja elég gyorsnak a járásomat.

Másnap reggel elhatároztam, hogy nem csupán gyorsan menni vagy loholni, hanem szinte nyargalni fogok. A nyargaláshoz azonban lovaglópálca is kellett. Kerestem hát egy öreg mogyoróbokrot, vágtam egy szép egyenes, suhogós vesszőt, lehántottam, még cifráztam is egy kicsit, aztán visszamentem az útra, és most már nyargaltam a falu felé.

Igen nagy öröömre, egyszerre csak megpillantottam Földigszakáll bácsit. Megcsapkodtam a pálcával képzeletbeli lovamat, vagyis a lábam szárát, még sebesebben nyargaltam, aztán megálltam előtte: „Ugye, hogy tudok sietni?” Nézte friss hántású, cifrázott lovaglópálcámat, és így felelt: „Nem tudsz sietni, Mohácska.”

Mi törpék öregén is igen fürgék vagyunk, rövid lábunk még öregkorban is alkalmas a futásra. Futunk is könnyedén, ha kell. Semmi meglepő sem volt hát benne, hogy most már ezt mondtam Földigszakáll bácsinak: „Akkor tessék szíves lenni megmutatni, hogyan siessek még jobban!” Elkerekült a pici szeme: „Még jobban? Hiszen eddig még egy csöppet sem siettél! De jól van, holnap reggel átmegek hozzátok, lekísérlek az iskolába, és útközben megtanítalak sietni.”

Másnap a legkönnyebb bocskoromat vettem föl, hogy minél jobban bírjam az iramot Földigszakáll bácsi mellett. Nekilódulás helyett azonban visszave-

zetett a házba, és leültetett az asztalkám mellé. „Legelőször is, így ülve, nyugodtan gondold át, nem maradt-e ki valami a tarisznyádból! Ma rajzolni is fogtok.” No, ezt jó volt, hogy eszembe juttatta, már rántottam is ki a fiókomat, és kerestem a rádiómat. De lefogta a kezemet: „Sohase kapkodj! Különösen ne, ha sietni akarsz. Ne a kezed járjon, hanem az agyad, mégpedig nyugodtan! Akkor hamarabb megtalálod, mint ha mindent feltűrsz.” De nemcsak az agyamtól, a lábamtól is ilyen járást kívánt. Azt hittem, már a kapunál nyaralni kezdünk. Bámultam hát, hogy csupán lépegetünk. Nem is sietősen, de határozottan, egyenletesen. A kis Csiripiszli elénk is állt: „Földigszakáll bácsi is iskolába megy Mohával?” Meg akartam állni, hogy elmondjam neki a büszkeségemet, Földigszakáll bácsi sietni tanít engem, de megfogta a karomat: „Ne állj meg, ma sietni akarunk!” Gondoltam, az erdei úton kezdünk majd száguldani, de Földigszakáll bácsi még csak nem is gyorsította járásunkat. Pedig én azért is szerettem volna, ha futunk, hogy jusson aztán időnk a tervemre. Voltunk ugyanis egyszer számócát szedni, és az út éppen a kedvenc számócázó helyem mellett vezetett. Ott minden reggel eszegettem egy kicsit, és ma Földigszakáll bácsit is meg akartam vendégelni. De ezt válaszolta meghívásomra: „Köszönöm, de ma nem fogadhatom el. Ma sietni akarunk.” De ezután is ugyanúgy lépkedett tovább, mint addig. Kérdezgettem is tőle: „Mikor tesszik megmutatni, hogyan kell sietni?” Mosolygott: „Nem sokára be is fejezzük az oktatást!” Gondoltam, lejtős úton nem akar futni, majd lentebb, a hegy lábánál. Minthogy akkor még azt hittem, mindjárt úgyis futunk, indítványoztam: „De itt már igazán térjünk le egy kicsit az útról! Itt mókusfészket tudok, lessük meg a kismókusok-

kat!” De most sem állt meg, megint mosolygott, és kérdezte: „Mindennap meglesed őket?” Örültem, hogy dicsekedhetem vele: „Mostanában már ők is lesnek engem! Várnak! Minden reggel mogyorót rakok a fa alá, az anyjuk meg felviszi nekik.” „Ma mégsem nézzük meg őket. Ma inkább azt lesd ki, hogyan kell sietni!”

De nem kezdtünk szaladni a hegy lábánál sem. Még az országúton sem. Ott pedig már nyugtalankodtam is, hogy elkésem. Jött is éppen egy szekér, én meg elköszöntem Földigszakáll bácsitól: „Fölkapaszodom a saroglyára!” De megrázta a fejét: „Dehogyan kapaszkodol! Leeshetsz, és akkor csak ugyan elkéssel! Pedig éppen most tanultad meg sietést.” Most már biztos voltam benne, hogy tréfálkozott velem. Abban is biztos voltam, hogy már el is késtem, és amikor az iskola előtt utamra engedett, beszáguldottam az épületbe, és bámultam. A tanteremben még csak négy-öt gyerek üldögélt.

Másnap reggel kétszer is vissza kellett szaladnom valami holmimért. Aztán meg elmondtam Csiripiszlinek, hogyan tréfált meg tegnap Földigszakáll bácsi. Azt ígérte, megtanít sietni, de még csak gyorsan sem mentünk. Amikor elváltam Csiripiszlitől, szaladni kezdtem, hogy helyreüsssem az idővesztésemet, és jusson

időm számócázásra is. A számócázásomtól ismét szaladtam, hogy helyreüsssem az újabb idővesztésemet, és jusson idő a mókusokra is. Aztán ismét szaladtam az országútig. Ott meg utána iramodtam egy szekérnek. De túlságosan gyorsan ment, nem bírtam felendíteni a lábamat, a saroglya elrántott, és elestem. Az iskolába elkésve, vérző és dagadt lábbal sántikáltam be.

Másnap reggel ismét beállított hozzánk Földigszakáll bácsi: „Hallom, megint elkéstél. Hogyan lehetséges ez? Hiszen megtanítottalak sietni!” Olyan komolyan mondta ezt, hogy most kellett csak igazán elbámulnom: „Meg tetszett tanítani? Hiszen egyszer sem szaladtunk! Még csak gyorsan sem mentünk.” Megdöbbenve nézett rám: „Értelmesebbnek hittelek! De nem baj, ma újból tanítalak. Gondold át nyugodtan, minden a tarisznyádban van-e, ami kell!” Már ugrottam is: „A mogyoró nincs! A mókusoknak!” Karomra tette a kezét: „Ne kapkodj! Nyugodtan menj érte! Hiszen sietünk!” Nem engedett beszédbe elegyednem Indácskával, nem mehettem oda a számócámhoz sem, és megállás nélkül akart továbbmenni a mókusfészkek közelében is. Ott azonban mégis megálltam: „De hát akkor miért hozhattam el a mogyorót?” Elnevette magát: „Hogy majd hazafelé odaadhasd nekik. Akkor már nem sietsz.” Ebben a pillanatban mint ha lámpa gyulladt volna ki az agyamban. Már kiáltottam is: „Ne tessék továbbjönni velem! Aztán vissza kell mászni a hegyre. Tudom már, hogyan kell sietni! Köszönöm a tanítást!”

Odalent a faluban loholva utolért Kutykurutty cimborám: „Szaladjunk, Moha!” „Majd délután, a réten. Ez utca, itt nem szaladok.” „De miért nem? Sietni kell!” „Éppen azért nem szaladok, mert sietek.” És nyugodt, határozott léptekkel haladtam tovább az iskola felé.